

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 183/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., P., zastúpeného advokátom JUDr. F. K., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 12. januára 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 97/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. marca 2011 doručená sťažnosť M. M., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) z 12. januára 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 97/2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval ako žalovaný v konaní pred Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 38 C 98/2009, ktorého predmetom bol návrh na uloženie povinnosti zaplatiť žalovanú sumu (istinu a úrok z omeškania) S., B. (ďalej len „žalobca“).

Sťažovateľ kúpil v septembri 1994 osobné motorové vozidlo T. (podľa tvrdení sťažovateľa za 7 000 Sk), pričom krátko po kúpe ho odpredal za kúpnu cenu, ktorá podľa sťažovateľa predstavovala 6 000 Sk, kým podľa výpovede svedka, ktorý mal byť kupujúcim, predstavovala 2 500 Sk. V označenom súdnom konaní sťažovateľ tvrdil, že *„jak v prípade kúpy motorového vozidla z mojej strany, tak aj následného odpredaja vozidla mojou osobou... nebola na DI PZ v Prešove vykonaná zmena držiteľa motorového vozidla“*. Z listinných dôkazov vyžiadaných v konaní pred okresným súdom vyplynulo, že od 5. septembra 1994 do 31. decembra 2004 bol ako držiteľ predmetného motorového vozidla v evidencii Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresný dopravný inšpektorát Prešov, vedený sťažovateľ.

Konkretizovaným motorovým vozidlom bola 24. augusta 2003 spôsobená na inom osobnom motorovom vozidle škoda, ktorú poukázal 6. apríla 2006 na účet poškodeného žalobca, keďže k osobnému motorovému vozidlu T. nebolo k dátumu spôsobenia škody uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalobu proti sťažovateľovi žalobca podal 27. mája 2008.

Okresný súd rozsudkom č. k. 38 C 98/2009-97 zo 14. mája 2010 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu v sume 5 442,74 € spolu s úrokom z omeškania v sume 9 % ročne z prisúdenej istiny od 5. augusta 2006 až do zaplatenia.

Na základe vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že *„v čase poistnej udalosti bol vlastníkom predmetného vozidla žalovaný“*. Tvrdenie sťažovateľa, že pred vznikom poistnej udalosti došlo k predaju predmetného motorového vozidla, okresný súd vychádzajúc z ustanovenia § 90 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o premávke na pozemných komunikáciách“) nemal za preukázané,

pretože sťažovateľ „nepredložil žiaden dôkaz o prevode vozidla, v súlade s § 90 ods. 7 zákona č. 315/1996 Z. z. v znení neskorších predpisov povinnosti držiteľa vozidla má jeho doterajší držiteľ, pokiaľ si majiteľ nesplní evidenčné úkony. Ako rozporuplnú a účelovú vyhodnotil súd aj výpoveď svedka M. M., porovnávajúc kúpnu cenu ktorú mal vyplatiť za vozidlo s výpoveďou žalovaného“.

Okresný súd neprihliadol ani na námietku premlčania vznesenú sťažovateľom, pretože žalobca si svoj nárok uplatnil podľa § 24c zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o povinnom zmluvnom poistení“), „teda v trojročnej premlčacej lehote, plynúcej odo dňa vyplatenia náhradného poistného plnenia z poistného garančného fondu (žalobca poukázal plnenie 06.04.2006 a žalobu podal dňa 27.05.2008).“.

Rozsudok okresného súdu napadol odvolaním sťažovateľ tvrdiac, že okresný súd nesprávne právne posúdil prerokúvanú vec. Okresný súd totiž podľa sťažovateľa „aplikoval právnu normu zák. č. 315/1996 na právne vzťahy a to i napriek tomu, že bolo nepochybne preukázané, že žalovaný odpredal motorové vozidlo T. a to ešte v roku 1995 pričom citovaný zákon nadobudol svoju platnosť a účinnosť dňom 14.11.1996. Pre úplnosť treba poznamenať, že v období pred účinnosťou tohto zákona neexistovala právna úprava, ktorá by upravovala povinnosť držiteľovi vozidla v takom rozsahu ako to bolo touto novelou cestného zákona upravené v tých ustanoveniach, ktoré nesprávne spätne aplikoval I. stupňový súd vo svojom rozhodnutí (§ 90, ods. 1 písm. a, ods. 7,8).“ Sťažovateľ tiež v odvolaní namietal, že okresný súd „sa žiadnym spôsobom nevysporiadal so vznesenou námietkou premlčania, ktorú žalovaný vzniesol jednak vo svojom písomnom vyjadrení, ktoré bolo doručené súdu dňa 4.9.2009, pričom s námietkou premlčania sa nevysporiadal ani v odôvodnení svojho rozhodnutia...“. V tejto súvislosti sťažovateľ zdôraznil, že „k dopravnej nehode... došlo dňa 24.08.2003... k výpočtu výšky škody malo dôjsť 4.10.2004, a... k podaniu žaloby na súd zo strany žalobcu došlo dňa 27.5.2008 teda skoro po uplynutí 5 rokov od dopravnej nehody a skoro 4 rokov od výpočtu výšky škody“.

Krajský súd poukazujúc na ustanovenie § 219 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) rozsudkom

z 12. januára 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 97/2010 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Dospel k záveru, že „súd prvého stupňa vo veci vykonal potrebné dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil správny právny záver“. Ďalej krajský súd dôvodil, že okresný súd „správne vyhodnotil výpovede svedkov a vzhľadom na tieto výpovede nebol porušený ani princíp zákazu retroaktivity. Keďže nebol preukázaný predaj motorového vozidla, bol žalovaný považovaný za jeho vlastníka aj v čase vzniku dopravnej nehody, ku ktorému dátumu sa viažu povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 315/1996 Z. z. Nebolo možné preto zohľadniť námietku žalovaného spočívajúcu v nedostatku jeho vecnej pasívnej legitímácie. Správne súd prvého stupňa posúdil aj vznesenú námietku premlčania a s touto sa vo svojom rozhodnutí aj vporiadal. Nárok žalobcu považoval za nepremľčaný s poukazom na ust. § 24c zákona č. 381/2001 Z. z., ktorý pre daný prípad stanovuje presne začiatok behu premlčacej lehoty a jej dĺžku.“.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ označuje rozsudok krajského súdu v jeho veci za „nesprávny, nezákonný a diskriminačný“. Predovšetkým s poukazom na stabilizovanú judikatúru ústavného súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) tvrdí, že krajský súd „pri svojom rozhodovaní nerešpektoval kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, naopak rozhodol v rozpore s doterajšou ustálenou judikatúrou NS SR R 27/1977 (najmä v oblasti začatia behu premlčacích lehôt)“. Nepodal totiž „náležitú odpoveď na podstatné argumenty sťažovateľa“.

Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo M. M. zaručené v čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 15Co 97/2010 zo dňa 12.1.2011 porušené bolo.“

2. Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 15Co 97/2010 zo dňa 12.1.2011 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

3. *Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť trovy konania M. M., ktoré je povinný zaplatiť právnemu zástupcovi sťažovateľa advokátovi JUDr. F. K., P., vo výške 314,18 Eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.*“

S poukazom na závažné sociálne dôvody (sťažovateľ pracuje ako stavebný robotník, je ženatý, manželka „z dôvodu svojho ťažko narušeného zdravotného stavu nepracuje“, majú jedno maloleté dieťa) požiadal ústavný súd o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, a to až do rozhodnutia o podanej sťažnosti.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ

namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti predstrel v podstate jedinú námietku proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorá spočívala v tvrdení o nedostatočnosti odôvodnenia rozsudku, v dôsledku čoho sťažovateľ s poukazom na judikatúru ESĽP i ústavného súdu zastáva názor o porušení jeho označených práv. Z koncepcie odôvodnenia predloženej sťažnosti rovnako vyplýva, že sťažovateľ nedostatky odôvodnenia vidí hlavne vo vysporiadaní sa žalovaného súdu s otázkou pasívnej legitímácie sťažovateľa ako žalovaného v predmetnom konaní a s otázkou premlčania práva žalobcu na náhradu poskytnutého poistného plnenia za škodu, ktorá pri popísanej škodovej udalosti vznikla.

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (§ 211 OSP). Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Charakter námietok sťažovateľa podnecuje ústavný súd k zdôrazneniu stabilnej judikatúry, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Na citovaný právny názor nadväzuje ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Judikatúra ústavného súdu i ustanovenie § 219 ods. 2 OSP vo svojom súhrne požadujú skúmanie dostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v súvislosti s odôvodnením preskúmaného prvostupňového rozhodnutia, a to obzvlášť vtedy, ak v odvolaní nie sú uplatňované skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa (§ 205a OSP). Inými slovami, ak sa odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu samo osebe javí na prvý pohľad ako nedostatočné, nemožno dospieť k jeho ústavnej neakceptovateľnosti, ak záver o nedostatočnosti celkom pominie po skúmaní dotknutého odôvodnenia v súvislosti s odôvodnením odvolaním napadnutého preskúmaného prvostupňového rozhodnutia.

Ústavný súd dospel k názoru, že o takýto prípad išlo aj v sťažovateľovej kauze.

K otázke pasívnej legitímácie sťažovateľa na konanie o žalobe žalobcu okresný súd zdôraznil skutkový i právny záver o existencii vlastníckeho práva sťažovateľa k osobnému motorovému vozidlu v čase vzniku poistnej udalosti. Uvedený záver okresný súd vysvetlil dokazovaním získanými poznatkami o skutočnostiach, ktoré medzi účastníkmi konania neboli sporné (dopravná nehoda spôsobená predmetným motorovým vozidlom, časové relácie dopravnej nehody a vyradenia motorového vozidla z evidencie, poukázanie sumy zodpovedajúcej vzniknutej škode žalobcom poškodenému), i hodnotením výpovede svedka M. M. ako rozporuplnej a účelovej vzhľadom na nezrovnalosti o sume kúpnej ceny uvádzanej na jednej strane týmto svedkom a na strane druhej sťažovateľom.

Zároveň okresný súd považoval deň, kedy došlo k dopravnej nehode (24. august 2003), a deň vyradenia osobného motorového vozidla z evidencie (1. január 2005) za rozhodujúce pre ustálenie aplikovateľnej právnej úpravy.

Podľa názoru ústavného súdu všetky uvedené rozhodujúce faktory dostatočne odôvodňujú záver, že sťažovateľ mal v čase poistnej udalosti povinnosti držiteľa osobného motorového vozidla vyplývajúce zo zákona o premávke na pozemných komunikáciách i zo zákona o povinnom zmluvnom poistení a že mu teda svedčala pasívna vecná legitímácia na sporné konanie.

Ak potom krajský súd ako súd odvolací doplnil odôvodnenie okresného súdu zvýraznením záveru, že sťažovateľ bol vlastníkom osobného motorového vozidla „*aj v čase vzniku dopravnej nehody, ku ktorému dátumu sa viažu povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 315/1996 Z. z.*“, považuje ústavný súd takéto odôvodnenie napadnutého rozsudku za dostatočné a ústavne akceptovateľné.

Oba konajúce súdy vychádzali z nesporných skutočností a v potrebnom rozsahu sa vysporiadali aj s dôkazom, ktorý svedčal v prospech tvrdenia sťažovateľa, že v čase dopravnej nehody už nebol vlastníkom osobného motorového vozidla.

V tejto súvislosti ústavný súd považuje za vhodné dodať, že sťažovateľova argumentácia retroaktívnou aplikáciou zákona o premávke na pozemných komunikáciách je v analyzovaných súvislostiach skutočne nedôvodná. Dokonca aj v čase, keď podľa tvrdenia sťažovateľa predal osobné motorové vozidlo M. M., sa totiž uplatňovala povinnosť oznámiť príslušnému správnomu orgánu prevod osobného motorového vozidla na iného držiteľa. Podľa § 87 písm. a) vyhlášky Ministerstva vnútra č. 145/1956 Ú. v. o premávke na cestách v znení neskorších predpisov (v čase údajného prevodu sťažovateľovho osobného motorového vozidla bol tento právny predpis platný a účinný) totiž bol držiteľ vozidla povinný oznámiť do 5 dní dopravnému inšpektorátu, u ktorého je vozidlo evidované, prevod vozidla na iného držiteľa. Preto ak nesplnenie si tejto povinnosti sťažovateľom konajúce súdy vyhodnotili ako relevantný príspevok k záveru o existencii vlastníckeho práva sťažovateľa v čase dopravnej nehody a následne na základe nadobudnutia účinnosti zákona

o premávke na pozemných komunikáciách aplikovali na jeho prípad ustanovenie § 90 ods. 7 zákona o premávke na pozemných komunikáciách (ak okresný dopravný inšpektorát nevykonal všetky evidenčné úkony, práva a povinnosti držiteľa vozidla má jeho doterajší držiteľ), nemožno ich závery označiť ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, majúce súčasne za následok porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy i práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku týkajúcu sa premlčania práva žalobcu na náhradu poistného plnenia poskytnutého podľa § 24 ods. 2 písm. b) zákona o povinnom zmluvnom poistení, okresný súd citoval v odôvodnení svojho rozsudku ustanovenie § 24c zákona o povinnom zmluvnom poistení, podľa ktorého právo Slovenskej kancelárie poisťovateľov na náhradu poistného plnenia alebo náhradného poistného plnenia poskytnutého z poistného garančného fondu podľa § 24, § 24a a § 24b sa premlčí do troch rokov odo dňa vyplatenia poistného plnenia alebo náhradného poistného plnenia z poistného garančného fondu. Pri poznaní relevantných skutkových okolností prípadu (deň poskytnutia plnenia žalobcom a deň podania žaloby), ktoré napokon medzi účastníkmi predmetného konania ani neboli sporné, niet žiadneho rozumného dôvodu akokoľvek spochybňovať z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti záver krajského súdu, že *„správne súd prvého stupňa posúdil aj vznesenú námietku premlčania a s touto sa vo svojom rozhodnutí aj vypořádaval. Nárok žalobcu považoval za nepremľaný s poukazom na ust. § 24c zákona č. 381/2001 Z. z., ktorý pre daný prípad stanovuje presne začiatok behu premlčacej lehoty a jej dĺžku.“*

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti dospel k záveru o nedôvodnosti námietok sťažovateľa, ktorými argumentoval v prospech tvrdenia o porušení svojho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) i práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru). V tejto časti je preto podaná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ nijak osobitne neodôvodnil navrhované vyslovenie porušenia základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania (čl. 47 ods. 3 ústavy), ústavný súd sa môže len domnievať, že nerovnosť mala byť spôsobená znevýhodnením

sťažovateľa oproti iným účastníkom súdneho konania, ktorým je meritórne rozhodnutie všeobecného súdu odôvodnené v súlade s požiadavkami plynúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy a z čl. 6 ods. 1 dohovoru. Porušenie týchto ustanovení sa však zjavne sťažovateľovi nepodarilo úspešne namietat', a preto aj v časti namietajúcej porušenie základného práva zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy hodnotí ústavný súd predloženú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

Napokon sťažovateľ v sťažnostnom petite navrhol ústavnému súdu vysloviť aj porušenie jeho základného práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy. Z podstaty tohto základného práva vyplýva, že jeho porušenie možno úspešne namietat' iba v takom konaní všeobecného súdu, ktorého predmetom je prieskum zákonnosti rozhodnutia alebo postupu orgánu verejnej správy.

Predmetom posudzovaného konania okresného súdu a krajského súdu bol „klasický“ civilný spor o povinnosť žalovaného zaplatiť peňažnú sumu žalobcovi. Táto povinnosť pritom vyplýva z predpisov súkromného práva. Nešlo tu teda o prieskum zákonnosti rozhodnutia alebo postupu orgánu verejnej správy. V tejto časti preto trpí predložená sťažnosť zjavnou neopodstatnenosťou pre absenciu priamej súvislosti medzi označeným základným právom (čl. 46 ods. 2 ústavy) a namietaným konaním okresného súdu a krajského súdu.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa predstretými v sťažnosti (náhrada trov konania, odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2011